

KONCERT

← NARODNI DOM MARIBOR →

KONCERTNA POSLOVALNICA

SEZONA 2007/2008
ORKESTRSKI CIKEL
3. abonmajski koncert

Sreda, 6. februar 2008, ob 19.30
Dvorana Union Maribor

CAMERATA SERBICA

VLADIMIR KRANJČEVIĆ dirigent

Solisti:

MARJANA LIPOVŠEK mezzosopran

LJUBIŠA JOVANOVIĆ flauta

LJILJANA NESTOROVSKA harfa

Informacije in prodaja vstopnic:

Narodni dom Maribor, Ulica kneza Koclja 9, 2000 Maribor, vsak
delavnik od 8.30 do 18. ure, v soboto od 9. do 12. ure ter uro pred
koncertom v Dvorani Union v Mariboru.

Tel.: 02 229 40 11; 02 229 40 50; 040 744 122; 031 479 000

E-pošta: info@nd-mb.si, prodaja@nd-mb.si

<http://www.nd-mb.si/>

Koncert sta podprla Ministrstvo za kulturo
Republike Slovenije in Mestna občina Maribor

 PLINARNA MARIBOR

VEČER

Spored

WOLFGANG AMADEUS MOZART
Serenada v G-duru K 525
»Mala nočna glasba«

Allegro

Romanze: Andante

Menuetto: Allegretto

Rondo: Allegro

WOLFGANG AMADEUS MOZART
Koncert za flavto, harfo in orkester K 299

Allegro

Andantino

Rondo: Allegro

* * *

GUSTAV MAHLER
Adagietto za godala iz Simfonije
št. 5 v F-duru

GUSTAV MAHLER
Pesmi za umrlimi otroki

Zdaj dan spet nov bo v soncu vstal!

Zdaj šele vem, zakaj tak mračen plamen

Kadar mamica tvoja

Na sprehod odšli so, mislim včasih

Ob takšni vihri

Glasbo **Wolfganga Amadeusa Mozarta** pogosto razumemo kot univerzalno. Pri tem mislimo na to, da je glasba salzburškega čudežnega dečka razumljiva praktično vsakomur. Vendar je resnica nekoliko drugačna – Mozartova glasba je univerzalne kvalitete pridobila prek hitrega sprejemanja najbolj raznolikih vplivov: Mozartova glasbena nadarjenost se je namreč kazala tudi v tem, da je znal zelo hitro vsrkati značilnosti različnih slogov.

Slednje se je pokazalo tudi v času odločilnega potovanja med letoma 1777 in 1779, ko je iz adolescence prestopil v zrelo življenjsko obdobje, kar je še dodatno vplivalo na njegovo skladateljsko govorico. Leta 1777 so se razmere z Mozartovim delodajalcem, salzburškim knezoškofofom Colloredom, dokončno zaostrele. Mladi Mozart je škofu napisal protestno pismo, rezultat pa je bil ta, da je jezni škof odpustil tako mladega Mozarta kot tudi njegovega očeta. Prav zato se je moral Mozart v spremstvu svoje mame podati na daljše potovanje, katerega namen je bil, da bi si mladi glasbenik poiskal primerno dobro plačano službo, tako da bi lahko vzdrževal celotno družino.

Osrednji cilj je ostal neuresničen – Mozart službe ni dobil – vendar pa je navezal veliko novih poznanstev (med drugim je spoznal družino svoje bodoče žene) in spoznal veliko nove glasbe. Najprej sta se z mamo ustavila v Münchnu, kjer so Mozartove usluge vljudno zavrnil. Pot ju je nato vodila v Augsburg, rojstno mesto Mozartovega očeta, in nato še v razvpiti Mannheim, takrat središče razvitega orkestrskega življenja, saj je tamkajšnji volilni knez vzdrževal velik in odličen orkester. Mozart je v Mannheimu navezal stike s skladatelji t. i. mannheimske šole, spoznal je zvok razširjenega orkestra in med drugim za amaterskega flautista, sicer nizozemskega vojaškega zdravnika in pustolovca De Jeana, napisal dva koncerta za flavto, čeprav sam tega glasbila ni cenil kdo ve kako.

Ker v Mannheimu Mozart znova ni našel prave službe, sta z mamo nadaljevala pot v Pariz, kjer je tamkajšnjo aristokracijo čudežni deček nekoč že navduševal. Vendar se je zdel zdaj bolj odrasel glasbenik veliko

manj zanimiv. Čeprav je Mozartova mama sprva še vzneseno pisala očetu Leopoldu, kako je vojvoda de Guines pri Wolfangu naročil koncert za flavto in harfo, ki naj bi ga izvedel sam vojvoda s svojo hčerko, pa se je Mozart tudi tokrat uštel – očitno je bistveno precenil izvajalske zmožnosti vojvode in njegove hčerke. Posledica je bila ta, da je vojvoda koncert pri sebi držal kar štiri mesece, Mozart pa se je lahko za obljubljeno plačilo obrisal pod nosom.

Danes nas *Koncert za flavto, harfo in orkester* navdušuje predvsem zaradi navdahnjene melodične invencije in jasnosti teksture, ki pregledno razkriva klasicistično formo. Prav slednja pa v resnici zakriva, da je delo nastalo v neprijaznem okolju in času, ko se je mladi skladatelj obupno prizadeval za priznanje in službo. Takšnim stiskam se je kmalu pridružila še smrt Mozartove mame, ki je vnesla razdor tudi v Mozartovem odnosu do očeta, ki je sinu očital odgovornost za smrt žene.

V življenjsko podobni situaciji se je Mozart znašel tudi leta 1787, ko si je na Dunaju zaman prizadeval za širše priznanje, hkrati pa je prav to leto umrl še njegov oče. Svetla izjema je bila uspešna izvedba opere *Figarova svatba* v Pragi, zaradi česar je impresarij praškega gledališča Pasquale Bondini pri Mozartu naročil novo opero. Takoj ob vrnitvi na Dunaj je Mozart znamenitega Lorenza Da Ponteja zaprosil za nov libreto, kmalu zatem pa je začel ustvarjati tudi svojega *Don Giovannija*.

V istem letu je nastala tudi znamenita serenada »*Mala nočna glasba*«, ki jo danes štejemo med najbolj znana dela iz zakladnice umetniške glasbe, kljub temu da jo prekriva sled skrivnostnosti. Ne vemo namreč, po čigavem naročilu je bila skladba napisana in kdaj je bila prvič izvedena. Prav to odpira možnost za špekulacije, da je Mozart delo morda napisal iz notranjega vzgiba. Morda se je želel odkupiti za parodistične zoprnijske serenade, ki jo je poimenoval »*Glasbena šala*«, morda mu je serenada pomenila zgolj beg od nakopičenega opernega komponiranja, morda si jo je zamislil kot nekakšno meditacijo o preteklem salzbur-

škem življenju ali pa kot labodji spev serenadni zvrsti, ki je postopoma začela toniti v pozabo.

Značilno je, da se je Mozart v svoji »*Mali nočni glasbi*« omejil zgolj na najbolj nujno. Skladba je napisana za godalni orkester, pri čemer bi jo z lahkoto lahko izvedel tudi godalni kvartet. Mozart se je tako odpovedal različnim zvočnim barvam pihal, hkrati pa tudi vsem drugim efektom. Prvi stavek prinaša fanfarno tematiko, ki pa je »omiljena« s statično harmonijo. Vmesna stavka sta, če izključimo nekoliko bolj resnobni srednji del Romance, ki poteka v temnem c-molu, bolj mimobežna, medtem ko je finale razposajeni rondo, v katerem dominira osrednja tema, ki se sprehaja po različnih tonalitetah. Skladba se zdi ob poslušanju res enostavna, a to je zgolj posledica nenavadne Mozartove glasbene inteligence in obrtniškega mojstrstva.

Za **Gustava Mahlerja** je bilo gotovo prelomno leto 1897, ko je postal direktor dunajske Dvorne opere. Že takoj na začetku svojega delovanja si je za cilj začrtal visoko kakovost predstav, pri čemer je popolnost zahteval prav od vsakega člana opernega gledališča: orkestrske glasbenike je gnal do njihovega maksimuma, od pevcev ni zahteval le glasovnih sposobnosti, temveč tudi interpretacijsko poglobljenost in odrsko spretnost, posebno pozornost pa je namenil tudi inscenaciji, ki ni smela v nobenem pogledu zaostajati za glasbeno podobo. Prav zaradi tega si je zaslužil nenavadno medijsko pozornost – nekateri so njegovo obdobje v dunajski operi označili kot najbolj bleščeči del dunajske operne zgodovine, bilo pa je tudi mnogo razžaljenih, ki so želeli in zahtevali Mahlerjev odstop. V tako stresnih pogojih – Mahler je pričel tudi z vodenjem abonmajskih koncertov Dunajskih filharmonikov – je Mahlerju ostalo le bore malo časa za komponiranje, ki se mu je posvečal predvsem v času poletnih počitnic. Leta 1902 je v sredo opernih zdrah udarila še nepričakovana novica o Mahlerjevi poroki s skoraj dvajset let mlajšo Almo Schindler, razgledano in atraktivno hčerko dunajskega krajinskega slikarja

Emila Schindlerja. Prav prek svoje žene je Mahler še bolj odločno stopil v avantgardne dunajske umetniške kroge, s katerimi je snoval dokončno umetniško prenovo opernega življenja.

Sprva se je zdelo, da je dala poroka Mahlerju nov zagon. Predvsem v poletnih mesecih se je lahko v celoti predal kompoziciji – Alma je skrbela za gospodinjstvo, družino in prepisovanje moževih skladb (Mahler ji je prepovedal lastno komponiranje). Prvi sad takšnega bolj umirjenega življenja predstavlja *Peta simfonija*, ki tudi v oblikovnem pogledu pomeni prelom z Mahlerjevim zgodnejšim simfoničnim ustvarjanjem, v katerem se je predajal predvsem povečani semantičnosti in zunanji efektnosti. *Peta simfonija* se zdi ukrojena po klasičnem modelu, vendar pa je Mahler domislil nov koncept, po katerem simfonija razpada v pet stavkov, ki so tematsko povezani in tvorijo tri ločene dele.

Še posebno slavo si je v *Peti simfoniji* prislužil četrti stavek, Adagietto, napisan zgolj za godalni orkester in harfo, saj ga je v svojem znamenitem filmu *Smrt v Benetkah* uporabil italijanski režiser Luchino Visconti. Mahler naj bi Adagietto napisal kot ljubezensko pismo Almi. V njem prevladuje nežna otožnost, ki se v resnici sprehaja na robu sentimentalnosti, kar je sicer Mahlerju očital že skladateljski kolega Richard Strauss, vendar pa v celotni simfoniji prestavlja pravo dramaturško protiutež in pomembno tematsko jedro.

V času takšnega zakonskega in življenjskega mira je Mahler pričel tudi z ustvarjanjem svojega pesemskega cikla *Pesmi za umrlimi otroki*. Leta 1901 je napisal tri pesmi in tri leta kasneje še dve. To poletje je Mahler preživel skupaj z ženo in hčerkama ob Vrbskem jezeru in Alma se je kasneje tega poletja spominjala kot »lepega, nekonfliktnega in srečnega«, zato ni mogla razumeti želje svojega soproga, da konča začeti ciklus. »Razumem lahko, da človek uglasbuje tako strašne tekste, če nima otrok ali pa če jih je izgubil. Konec koncev si tudi Friedrich Rückert teh pretresljivih verzov ni izmislil, temveč jih je zapisal po najbolj okrutni izgubi svojega življenja. Ne morem pa razumeti, da lahko človek opeva smrt otrok, če jih je samo pol ure poprej

vesele in zdrave objemal ter poljubljal. Takrat sem takoj rekla: 'Za božjo voljo, saj kar kličeš hudiča!'» Mahler je uglasbil pet pesmi iz zbirke 423 pesmi, ki jih je nemški pesnik Friedrich Rückert napisal po smrti dveh svojih otrok, vseh pet pa se umešča v logičen cikel. Mahler se je tokrat pri uglasbitvah odločil, da širok simfonični koncert, ki zaznamuje njegove pesmi iz *Dečkovega čudežnega roga*, zamenja z bolj komorno zasnovo in izdatnejšo polifonijo. Prve štiri pesmi prinašajo atmosfero žalosti in obupa, celotno zgodbo pa razkrije šele zadnja, najdaljša pesem, ki je zasnovana razločno v dveh delih in nosi težo finala. Razborita glasba prikazuje vihar, v katerem je mati simbolično odpeljala otroke, ki se niso več vrnili. Vendar je konec še vedno spravljen, saj tone viharja preglasi nežna uspavanka, v kateri se očitno zrcali Mahlerjeva vera v ljubezen po smrti. Neodgovorjeno pa ostaja vprašanje, kaj je skladatelj v resnici občutil tri leta kasneje, ko mu je umrla starejša hčerka Maria Anna. Zdi se, da je bil Almin strah upravičen.

Gregor Pompe

VLADIMIR KRANJČEVIĆ

Vladimir Kranjčević je diplomiral iz klavirja pri profesorju L. Šabanu na Glasbeni akademiji v Zagrebu. Dirigiranje je študiral pri profesorjih S. Zlatiču in I. Markeviću v Monte Carlu, magistriral pa je leta 1980 pri profesorju V. Iliču. Bil je šefdirigent Akademskega zbora Ivan Goran Kovačić (1974–1987), šefdirigent Mešanega zbora HRT (1976–1982), Simfoničnega orkestra HRT (1983–1988) ter šefdirigent velikih projektov zbora in orkestra RTV Beograd (1988–1991). Bil je tudi direktor Glasbene šole Vatroslav Lisinski (1970–1977). Na Glasbeni akademiji v Zagrebu je zaposlen že od leta 1978, od leta 1995 pa ima status rednega profesorja. Med leti 1994 in 2002 je bil ravnatelj Opere HNK Zagreb. Od leta 1994 je umetniški vodja, ustanovitelj in ravnatelj hrvaškega festivala Varaždinski baročni večeri. Je dobitnik sledečih nagrad in odlikovanj: Milko Trnin, Josip Štolcer Slavenski, Nagrade mesta Varaždin, nagrade Ivan Lukačić, letne nagrade Vladimir Nazor za leto 1995, odličja Reda Danice hrvaške z likom Marka Marulića in Reda Danice hrvaške z likom Antuna Radića. Je častni meščan mesta Križevci.

MARJANA LIPOVŠEK

Mezzosopranistka Marjana Lipovšek nedvomno sodi med najpomembnejše slovenske glasbenike 20. stoletja. V rojstni Ljubljani je na Akademiji za glasbo diplomirala iz glasbene pedagogike. Šele ob nadaljnjem študiju na Visoki šoli za glasbo v Gradcu se je posvetila petju in se takoj po diplomi zaposlila v Dunajski državni operi (nato pa v državnih operah v Hamburgu in Münchnu), kjer si je z raznolikimi vlogami nabrala veliko izkušenj. Muzikalno in glasovno zelo nadarjena je v razmeroma kratkem času ustvarila obsežen in raznovrsten repertoar, ki obsega dela vse od renesanse do sodobnosti oziroma od samospeva, kantate in oratorija do opere. Njena izjemna tehnična

dovršenost, podoživete interpretacije in poustvaritve različnih, predvsem opernih likov so ji odprle vrata na najbolj znamenite koncertne in operne odre sveta. Njen koncertni repertoar sega od Bacha do sodobnih skladateljev današnjega časa, saj sodeluje s priznanimi orkestri povsod po Evropi, med drugim z berlinskimi, münchenskimi in dunajskimi filharmoniki, s Staatskapelle Dresden, z London Symphony Orchestra, s Concertgebouw, z New York Philharmonic in s Philadelphia Philharmonic Orchestra ter z uveljavljenimi dirigenti, kot so Abbado, Barenboim, Bychkov, Chung, Davis, von Dohnányi, Haitink, Harnoncourt, Levine, Maazel, Mehta, Muti, Nagano, Sawallisch in Sinopoli. Med uspehi pretekle sezone so zagotovo Mahlerjeva Tretja simfonija, ki jo je izvajala v okviru evropske turnee z Bavarskim državnim orkestrom in Zubinom Mehto, Mahlerjeve pesmi Iz dečkovega čudežnega roga, izvedene ob otvoritvi milanske Scale, Brahmsova Altrapsodija v Parizu, Beethovnova Deveta simfonija ob pričakovanju novega leta na Dunaju, Mahlerjeva Druga simfonija in večer samospevov v Dunajskem glasbenem združenju. Odlikovana in nagrajena je s številnimi domačimi in tujimi nagradami, kot so: Prešernova nagrada za vrhunske umetniške dosežke (1988), častni naziv »Bavarska komorna pevka« (1993), srebrni častni znak svobode Republike Slovenije (1994), častni naziv »komorna pevka na Dunaju« (1996), zlata medalja Gustava Mahlerja (1996), avstrijski častni križ za znanost in umetnost prvega razreda (2001), častno članstvo v Slovenski filharmoniji (2002) in naziv častna meščanka Ljubljane (2004). Danes živi v Salzburgu kot svobodna umetnica in poučuje petje na Dunajski univerzi.

LJUBIŠA JOVANOVIĆ

Ljubiša Jovanović je diplomiral in magistriral v Beogradu pri profesorju Miodragu Azanjcu. Nato se je dve leti izpopolnjeval pri profesorju Christianu Lardeu v Parizu, kjer je leta 1983 prejel Diplome Supérieur de Concertiste. Njegovo dolgoletno sodelovanje z enim največjih glasbenikov današnjega časa, flavtistom Aureleom Ncoletom, mu je pomagalo uresničiti številne recitale in koncerte komorne glasbe za flavto, od baroka do sodobne glasbe. Nastopil je na vseh pomembnejših festivalih Jugoslavije, pa tudi v Franciji, Švici, Italiji, Avstriji, Nemčiji, Rusiji, Romuniji, Veliki Britaniji, Alžiriji, na Finskem, v Argentini ter na Norveškem. Na Mednarodni letni tribuni glasbenikov v Sremskim Karlovcima in v Novem Sadu je v letih 1992 in 1998 osvojil Prvo nagrado, leta 1992 nagrado »Zlatni Beočug« za umetniške dosežke, istega leta Letno nagrado Združenja glasbenih umetnikov Srbije ter v letih 1987, 1989, 1991 in 1992 tudi nagrado Beograjskega fonda za kulturo za najboljše koncerte. Je tudi dobitnik Zlate medalje Beograjske filharmonije ob 75. obletnici ustanovitve te institucije in Srebrne medalje Univerze umetnosti Beograda za napredek na pedagoškem področju. Je stalni član Ansambla za novo glasbo in Tria Anima (skupaj s pianistko Natašo Veljković in violončelistom Sandrom Belićem) ter mnogih drugih komornih zasedb. V zadnjih 25-ih letih je bil soloflavtist Orkestra beograjske opere in baleta, Simfoničnega orkestra RTV Beograd in Beograjske filharmonije. Trenutno je redni profesor flavte na Fakulteti za glasbene umetnosti v Beogradu in na Glasbeni akademiji v Cetinjah. Med leti 1998 in 2002 je bil vodja oddelka za pihalne instrumente. Od leta 2002 je prodekan za umetniško delo in mednarodno sodelovanje na Fakulteti za glasbene umetnosti v Beogradu.

LJILJANA NESTOROVSKA

Ljiljana Nestorovska je končala redni in podiplomski študij harfe na Fakulteti za glasbene umetnosti v Beogradu. Njena profesorica je bila Milica Barić. V času študija je prejela več nagrad na različnih narodnih tekmovanjih. Že več kot 25 let je aktivna kot pedagog, nekoč je kot učiteljica harfe predavala na glasbeni šoli Mokranjac, danes pa na Fakulteti za glasbene umetnosti v Beogradu, kjer je izredna profesorica harfe in komorne glasbe. Nekaj let je bila soloharfstka v Simfoničnem orkestru RT Beograd in v orkestru Beograjske filharmonije. Kot solistka je nastopala tudi z Niškim simfoničnim orkestrom in z Godalci Svetega Džordža. Je soloharfstka Opernega in simfoničnega orkestra Sarajeva. Kot članica Beograjskega harfišičnega kvarteta in Ansambla za sodobno glasbo ter različnih drugih komornih ansamblov in kot solistka redno nastopa na različnih glasbenih prizoriščih povsod po svetu. Je dobitnica nagrade beograjske Univerze umetnosti in nagrade Združenja glasbenih pedagogov za uspehe na področju pedagoškega dela.

GUSTAV MAHLER: PESMI ZA UMRlimi OTROKI

POEZIJE FRIEDRICHA RÜCKERTA V PREVODU PAVLA OBLAKA

Nun will die Sonn' so hell aufgeh'n

Nun will die Sonn' so hell aufgeh'n,
Als sei kein Unglück die Nacht gescheh'n!
Das Unglück geschah nur mir allein!
Die Sonne, sie scheint allgemein!

Du mußt nicht die Nacht in dir verschränken,
Mußt sie ins ew'ge Licht versenken!
Ein Lämplein verlosch in meinem Zelt!
Heil sei dem Freudenlicht der Welt!

Zdaj dan spet nov bo v soncu vstal!

*Zdaj dan spet nov bo v soncu vstal,
kot da brez zlega, brez zlega je
noč prešla!
Edinole jaz sem bol prestal!
A sonce enako se vsem ljudem smehlja!*

*Ne pusti, da noč tvoj mir kali ti,
vse mora v večno luč se, v večno
luč preliti!
Tu v meni, prej luč, je zdaj tema!
Čast! Čast luči, radosti sveta,
čas tebi, luč sveta!*

Nun seh' ich wohl, warum so dunkle Flammen

Nun seh' ich wohl, warum so dunkle Flammen
Ihr sprühtet mir in manchem Augenblicke.
O Augen!
Gleichsam, um voll in einem Blicke
Zu drängen eure ganze Macht zusammen.
Doch ahnt' ich nicht, weil Nebel mich umschwam-
men,
Gewoben vom verblendenden Gesckicke,
Daß sich der Strahl bereits zur Heimkehr schicke,
Dorthin, von wannen alle Strahlen stammen.
Ihr wolltet mir mit eurem Leuchten sagen:
Wir möchten nah dir bleiben gerne!
Doch ist uns das vom Schicksal abgeschlagen.
Sieh' uns nur an, denn bald sind wir dir ferne!
Was dir nur Augen sind in diesen Tagen:
In künft'gen Nächten sind es dir nur Sterne.

Zdaj šele vem, zakaj tak mračen plamen

*Zdaj šele vem, zakaj tak mračen
plamen
ste sipale mi v teku neprestanem,
Oči! Oči, vem, ve bi v lesku enem
samem
vso rade zbrale luč in soj
zaznamen.*

*Uklet sem bil, doumel nisem
znamenj,
v tej bledi in omreženi usodi,
da svetli žar vaš domotožje vodi
že tja, že tja, kjer luči vznika prvi
plamen.*

*Ve ste hotele mi sijoče reči:
me tebi rade bi ostale!
A temu, žal, se moramo odreči,
zdaj smo še tu, a luč nas vodi dalje!
Kar zdajle očke smo ti v dneh
nesreče,
glej, kmalu bomo zvezde ti
blesteče.*

Wenn dein Mütterlein

Wenn dein Mütterlein
tritt zur Tür herein,
Und den Kopf ich drehe,
ihr entgegen sehe,
Fällt auf ihr Gesicht
erst der Blick mir nicht,
Sondern auf die Stelle,
näher nach der Schwelle,
Dort, wo würde dein
lieb Gesichten sein,
Wenn du freudenhelle
trätest mit herein,
Wie sonst, mein Töchterlein.

Wenn dein Mütterlein
tritt zur Tür herein,
Mit der Kerze Schimmer,
ist es mir, als immer
Kämst du mit herein,
huschtest hinterdrein,
Als wie sonst ins Zimmer!
O du, des Vaters Zelle,
Ach, zu schnell
erloschner Freudenschein!

Kadar mamica tvoja

*Kadar mamica
tvoja pride k meni,
in glavo okrenem proti licu njenem,
moj pogled naprej
ne pritiče njej,
temveč mimo stika,
dalje, dalje od hodnika,
tja, tja, odkoder ti
prihitela si,
kakor lepa slika radostnih oči, radostnih oči,
vsak dan, preljuba hči.*

*Kadar mamica
tvoja pride k meni,
ko je mrak že v hiši,
zdi se mi, da slišim,
z njo prihajaš ti
kot ondanje dni
lahkih nog v sobano!
O, ti, o ti, na veke z mano,
ah, prerano,
srca ugasla sreča ti, ugasla sreča ti.*

Oft denk' ich, sie sind nur ausgegangen

Oft denk' ich, sie sind nur ausgegangen!
Bald werden sie wieder nach Hause gelangen!
Der Tag ist schön! O sei nicht bang!
Sie machen nur einen weiten Gang!

Jawohl, sie sind nur ausgegangen
Und werden jetzt nach Hause gelangen!
O, sei nicht bang, der Tag is schön!
Sie machen nur den Gang zu jenen Höh'n!

Sie sind uns nur vorausgegangen
Und werden nicht wieder nach Hause verlangen!
Wir holen sie ein auf jenen Höh'n
Im Sonnenschein!
Der Tag is schön auf jenen Höh'n!

Na sprehod odšli so, mislim včasih

*Na sprehod odšli so, mislim včasih,
zdaaj vračajo skoraj domov se
počasi!
In dan je lep! O, nikdar tak!
Otrokom de dobro ondi zrak!*

*Zares tam zunaj so na jasi,
in vračajo se domov počasi!
Le proč s skrbjo, prelep je dan!
Otrokom drag je tisti griček tam!*

*Na sprehod le so tja krenili
in v dom naš ne bodo se več vrnili!
O, skoro k njim pot bo dana nam,
v tem soncu, ki ga smehljaj je sam!
In dan je lep na griču tam!*

In diesem Wetter, in diesem Braus

In diesem Wetter, in diesem Braus,
Nie hätt' ich gesendet die Kinder hinaus;
Man hat sie getragen hinaus,
Ich durfte nichts dazu sagen!

In diesem Wetter, in diesem Baus,
Nie hätt' ich gelassen die Kinder hinaus,
Ich fürchtete, sie erkrankten;
Das sind nun eitle Gedanken.

In diesem Wetter, in diesem Graus,
Nie hätt' ich gelassen die Kinder hinaus;
Ich sorgte, sie stürben morgen,
Das ist nun nicht zu besorgen.

In diesem Wetter, in diesem Graus!
Nie hätt' ich gesendet die Kinder hinaus!
Man hat sie hinaus getragen,
Ich durfte nichts dazu sagen!

In diesem Wetter, in diesem Saus, in diesem Braus,
Sie ruh'n als wie in der Mutter Haus,
Von keinem Sturm erschreckt,
Von Gottes Hand bedeckt.

Ob takšni vihri

*Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan!
A oni so nesli, odnesli jih stran!
In smela nič nisem reči!*

*Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan,
za njih bi se zdravje bala,
zdaj misli sem te pokazala.*

*Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan,
saj v skrbi, da umro, bi medlela,
zdaj ta skrb odveč je docela ...*

*Ob takšni vihri, na takšen dan
nikdar ne pustila bi dece na plan,
a oni so proč jih odnesli
in smela nič nisem reči!*

*Ob takšnem času, ob takšni vihri,
ob vihri tej,
zdaj spe, zdaj spe tako, kot so spali
tu v zibelki poprej,
tam varne pred viharjem
jih božja roka varje,
tam spe, tam spe, kot spali tu so
prej, tu, v zibelki, poprej.*

Člani orkestra Camerata Serbica

Prve violine:

Maja Jokanović
Miloš Petrović
Nikola Aleksić
Goran Uzelac
Katarina Milenković
Vladimir Koh
Ivan Knežević
Jelena Matović
Natalija Isaković
Slađana Arsić

Druge violine:

Vladimir Marković
Igor Aleksić
Svetlana Jelić
Milos Stanojević
Mladen Drenić
Martina Dimić
Katarina Pavlović
Stevan Sretenović

Viole:

Panta Veličković
Milija Branković
Miloš Simić
Ivana Uzelac
Nemanja Živanović

Violončela:

Sandra Belić
Ladislav Mezei
Nemanja Stanković
Dusan Stojanović
Nebojša Janković

Kontrabasi:

Slobodan Gerić
Saša Kulenović
Aleksandar Blagojević
Zoran Marković k. g.
Aleksandar Janković

Flavte:

Ljubiša Jovanović
Jelena Španović

Oboe:

Dragan Lazić
Ivana Dakić
Viktor Isaković

Fagoti:

Goran Marinković
Ivan Jotić
Miloš Nikolić

Klarineti:

Ante Grgin
Stojan Krkuleski
Miloš Bjelica

Trobila:

Milan Radić
Miloš Đorđević
Mihajlo Bulajić
Gordana Stojnić

Tolkala:

Nikola Krasnjuk
Miloš Vesić

Čelesta:

Jasna Tucović

Harfa:

Ljiljana Nestorovska

Napovedujemo

• • •

Torek, 12. februar 2008, ob 19.30
4. abonmajski koncert Komornega cikla
Dvorana Union Maribor

GODALNI KVARTET HENSCHEL

Christoph Henschel – violina
Markus Henschel – violina
Monika Henschel-Schwind – viola
Mathias Beyer-Karlshøj – violončelo

Spored:
Beethoven, Schulhoff, Bartók

• • •

Ponedeljek, 18. februar 2008, ob 18.00
4. abonmajski koncert Mladinskega cikla
Dvorana Union Maribor

KAKO NASTANE SKLADBA

Sodelujejo:
Damski godalni orkester Musidora
Živa Ploj Peršuh dirigentka

Spored:
Golob, Ipavec

• • •

Sobota, 1. marec 2008, ob 19.30
4. abonmajski koncert Orkestrskega cikla
Dvorana Union Maribor

SIMFONIČNI ORKESTER SLOVENSKE FILHARMONIJE

MARKO LETONJA – dirigent
Solist: Andrej Petrač – violončelo

Spored:
Prokofjev, Šuklar, Beethoven

Izdal: Kulturno-prireditveni center Narodni dom Maribor
Uredila: Matea Verhovčak
Besedila: Gregor Pompe, Matea Verhovčak
Lektoriranje: Metka Kostonjevec
Oblikovalska zasnova: Didi Šeneker
Grafična realizacija: Grafični atelje Visočnik
Naklada: 600 izvodov
Tisk: MI BO tisk

Maribor, Slovenija kandidat za Evropsko prestolnico kulture 2012

ČISTA ENERGIJA!

Maribor • Murska Sobota • Novo mesto • Ptuj • Slovenj Gradec • Velenje